

[Hanne Thanning Jacobsen]

forpligtelse over for samfundets fremtidige voksne borgere, og det kerer vi os i hvert fald meget om i Socialistisk Folkeparti.

Jeg er glad for, at fru Marianne Jelved med den indflydelse, hun måtte have, vil gå ind og, som hun udtrykker det, »smøre hjulene« med hensyn til arbejdsmarkedet. Jeg vil da gerne komme med oliekanen, så vi hurtigt kan komme videre i den sag.

Jeg takker ellers for debatten, selv om jeg ikke kan takke for tilslutningen til forslaget.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Forslagets overgang til anden (sidste) behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til Socialudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

9) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 38:

Forslag til folketingsbeslutning om inddrivelse af skyldig betaling for offentligt formidlet børneopasning.

Af Poul Nødgaard (FP) m.fl.
(Fremsat 8/2 91).

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Socialministeren (Else Winther Andersen):

I det foreliggende beslutningsforslag stiller Fremskridtspartiet forslag om nye regler for inddrivelse af kommunernes tilgodehavende for børneopasning.

Forslaget er en genfremsættelse af Fremskridtspartiets tidligere forslag, nr. B 1 fra folketingsåret 1990-91, 1. samling. Den daværende socialminister bemærkede dengang, at forslaget pegede på et relevant problem, og hun iværksatte i den anledning en undersøgelse af

udviklingen i restancerne, som skulle belyse problemets omfang.

Socialministeriets undersøgelse blev for nylig afsluttet, og om resultaterne er der for det første det positive at sige, at restancerne generelt, for alle forældre under ét, er faldet både i antal og som procent af det samlede pladsantal. Det anslås således, at der på landsplan er sket et fald på ca. 3 pct.

Der fremgår dog også af rapporten det meget uheldige, at for kontanthjælpsmodtageres vedkommende er restanceproblemet stigende. Over 60 pct. af de kontanthjælpsmodtagere med børn i dagtilbud, der skal betale for pladsen, dvs. ud over dem, der modtager fuld friplads, er i dag i restance. Samtidig er der et stigende antal kontanthjælpsmodtagere, der får hel eller delvis friplads, og antallet af socialpædagogiske fripladser er steget.

Samlet gælder det, at kun ca. en fjerdedel af kontanthjælpsmodtagerne betaler. Resten får friplads, eller også undlader de at betale for det, de skal.

Optrækning af betalingen ved hjælp af § 49, dvs. ved hjælp af administration af kontanthjælpen, bruges ifølge rapporten kun i ringe omfang af kommunerne. Det fremgår også, at der fortsat er en del kommuner, der ikke opkræver gebyr ved for sen betaling.

Undersøgelsen har således vist, at det problem, som Fremskridtspartiet peger på med beslutningsforslaget, er reelt nok. Jeg er også fuldstændig enig i intentionerne i forslaget. Det er helt uacceptabelt, at forældre lader være at betale for en ydelse, som de modtager, og som de efter loven skal betale for.

Baggrunden for indførelse af reglerne om, at kontanthjælpsmodtagerne skulle betale for daginstitutionsophold, var jo netop at ligestille disse forældre med beskæftigede på lavtlønsområdet.

Jeg vil gerne understrege, at det ved opkrævning af restancer på det sociale område er væsentligt at kunne tage individuelle hensyn, så man ikke risikerer at overbebyrde den ofte økonomisk og socialt belastede klient. Inddrivelsesmetoder, som blot skaber nye sociale problemer eller forstærker de eksisterende, kan ikke svare sig i længden.

Jeg kan lige indskyde, at vi fra Socialministeriets side gang på gang har gjort opmærksom på, at bistandsloven ikke indeholder hjemmel

[Socialministeren]

til, at en kommune kan beslutte enten at opsigte et barn eller at nægte et barn optagelse i dagtilbud med den begrundelse, at forældrene har misligholdt betalingen.

Det er i øvrigt ikke rigtigt, når Fremskridtspartiet i bemærkningerne til beslutningsforslaget skriver, at bistandslovens § 49 slet ikke kan anvendes over for kontanthjælpsmodtageres manglende betaling. Denne regel betyder, at kommunalbestyrelsen undtagelsesvis kan gå ind i administration af kontanthjælpen, så det sikres, at der ikke bliver tale om gentagne misligholdelser af betalingspligten.

§ 49 kan med andre ord bruges efter en individuel vurdering til forebyggelse af yderligere restancer. Den kan derimod ikke anvendes til at inddrive en gæld, der allerede er opstået. Jeg mener også, at man skal passe på ikke at lave en inddrivelsesregel, der skaber nye problemer, f.eks. ved at der opstår behov for at yde kontanthjælp til betaling af enkeltudgifter, der nu ikke kan klares af den almindelige løbende kontanthjælp.

Under ét gælder det for beslutningsforslaget, at løsningen af problemet med de stigende restancer er koncentreret om nye inddrivelsesmetoder. Det er min opfattelse, at problemets løsning i lige så høj grad forudsætter, at de eksisterende regler udnyttes af kommunerne i større grad, og at det foregår på effektive og rationelle måder. Hvis det ikke er tilfældet, vil restancerne for den enkelte skyldner kunne vokse til sådanne beløb, at betaling af gælden forekommer urealistisk.

Socialministeriets seneste undersøgelse peger i retning af, at der bør sættes ind for at få kommunerne til i større grad at anvende de inddrivelsesregler, der findes i dag, f.eks. muligheden for administration af kontanthjælpen og for opkrævning af gebyrer ved ikke-rettidig betaling. Navnlige den sidste regel vil ellers være et godt våben for de forældre, der godt kunne betale, men skaffer sig et rentefrit lån via restancerne. Vi må huske på, at restanceproblemet ikke bare vedrører kontanthjælpsmodtagere.

Til Fremskridtspartiets forslag til nye inddrivelsesregler vil jeg bemærke, at regeringen som et led i aftalen med de kommunale organisationer om den kommunale økonomi for 1991 har forpligtet sig til at fremsætte lovforslag om forbedret restanceinndrivelse på hele det offentlige område. Et udvalg under Finansministeriet

har behandlet disse spørgsmål, og der foregår i øjeblikket drøftelser imellem de berørte ministerier om udarbejdelse af konkrete forslag.

Men restanceproblemet på daginstitutionsområdet hænger også sammen med, hvor meget forældrene skal betale. Her må jeg minde om, at de gældende grænser for økonomiske fripladser ikke er ændret siden 1984, og der er på den finanslov, vi har fået igennem i år, afsat en bevilling til børnefamilierne, der bl.a. kan bruges til en ajourføring af fripladsgrænserne.

Regeringen overvejer for tiden, hvordan finanslovbevillingen bedst kan udnyttes. Restanceproblemet kan derfor efter min opfattelse mest hensigtsmæssigt løses i forbindelse med de ændringer i betalingsreglerne, der er under overvejelse.

Alt i alt må jeg sige, at Fremskridtspartiets forslag berører et meget vigtigt problem, og at regeringen allerede har en masse overvejelser på dette område. Jeg finder derfor, at man foreløbig bør afvente regeringens udspil til en socialt afbalanceret løsning af restanceproblemet.

Peder Sass (S):

Socialdemokratiets holdning til det af Fremskridtspartiet genfremsatte forslag fra første samling har ikke ændret sig.

Vi finder fortsat forslaget uacceptabelt og afviser det klart – både den del, der taler om skærpede inddrivelsesprincipper, og især den del, der lægger op til at give ret til at opsigte børn i en pasningsordning.

Når vi afviser forslaget, hænger det ikke sammen med, at vi mener, at der ikke skal betales for de ydelser, man modtager, men fordi hovedindholdet i bemærkningerne til forslaget ensidigt retter sig mod de børneforældre, som har det vanskeligst rent økonomisk.

For de fleste børn, der er brugere af børneinstitution, er opholdet i institution en del af den samlede sociale tryghed, som barnet oplever i dagligdagen, og det må derfor ikke benyttes som en kasterbold mod forældrene med en trussel om udmeldelse.

Børns udvikling og vækst bliver påvirket, hvis man uden videre kan hive børn ud og ind af daginstitutionerne afhængig af, om forældrene er i en beskæftigelsessituation eller muligvis i en overgangsperiode, hvor de kan have vanskelighed ved at betale deres ydelse.

[Peder Sass]

Vi føler os i Socialdemokratiet trygge ved den administration, der finder sted ude i kommunerne, hvor man inddriver restancerne i det omfang, man skønner at der er noget at inddrive.

Ifølge den undersøgelse, som socialministeren tog initiativ til at udarbejde ved den første fremsættelse af forslaget i oktober 1990, fremgår det da også, at restancerne for daginstitutionsområdet er generelt faldende. Det anslås – ministeren har her i dag sagt det – at der på landsplan er sket et fald på 3 pct. fra 1989 til 1990, så det kunne tyde på, at der er en positiv udvikling i gang.

I øvrigt arbejder man p.t. i Skatteudvalget med et forslag om regler for inddrivelse af offentlige tilgodehavender på alle områder. Det ville være naturligt at se, hvad det kommer frem til, inden der iværksættes nye initiativer på området.

Endelig skal jeg ikke tilbageholde den bemærkning, som også blev nævnt af vor ordfører ved forrige behandling af forslaget, at det havde klædt Fremskridtspartiet, hvis man med samme engagement som her havde taget fat på hele skatterestancespørgsmålet. For A-skatter, personskatter, told og afgifter er restancerne netop i den samme periode fra 1989 til 1991 steget fra 15 mia. kr. til 15½ mia. kr. Hvis man virkelig ville have penge i kassen, så var det et område, man hellere skulle tage fat på.

Vi kan i Socialdemokratiet ikke stemme for forslaget.

Pia Christmas-Møller (KF):

Det er et utrolig vigtigt problem, Fremskridtspartiet her tager fat på.

Vi er også i Det Konservative Folkeparti meget optaget af de store restancer, som det offentlige har til gode ikke mindst på dette område, men også på en lang række andre områder.

Vi er optaget af at få løst problemet. Vi er opmærksomme på, som det er blevet sagt tidligere, at der er muligheder for inddrivelse, som kommunerne måske ikke i tilstrækkelig grad har udnyttet. Vi er altså også optaget af at udvide disse muligheder for at inddrive restancerne.

Det er en ganske urimelig situation, at man bare kan tage for sig af de offentlige serviceudbud uden at betale, selv om man faktisk er i stand dertil.

Vi er imidlertid indstillet på, at der må ske en gennemgribende ændring på dette område, som også omfatter andre elementer end lige nøjagtig skyldig betaling for offentligt formidlet børnepasning. Derfor vil vi meget gerne, at vi her i Folketinget afventer regeringens samlede udspil på området.

Som det er blevet sagt, har der været et udvalgsarbejde, som er afsluttet, og som danner grundlag for en lovforberedelse netop i øjeblikket med henblik på at få kigget hele dette problemfelt efter i sømmene.

Vi er meget optaget af at få det løst, og vi er glade for, at også Fremskridtspartiet viser interesse for at tage fat på problemstillingen.

Vi kan altså ikke tilslutte os forslaget, som det ligger på nuværende tidspunkt, fordi vi meget gerne vil have disse elementer indarbejdet i den større sammenhæng, men vi er meget enige i intentionerne om at få gjort noget ved problemkomplekset i form af de meget store restancer, som vi oplever i disse tider. Uanset at der på enkelte områder er nogle positive udviklingstendenser på det seneste, har vi et samlet billede, som tilsiger, at vi faktisk har temmelig mange penge stående ude.

Det er utilfredsstillende, og vi vil have problemet løst, men vi beder altså om en anelse tålmodighed, så vi kan få det gjort i en fornuftig sammenhæng.

Eva Kjer Hansen (V):

Jeg skal ligesom den foregående ordfører sige til Fremskridtspartiet, at jeg synes absolut, det er et vigtigt problem, man gør opmærksom på, og det vil være helt uacceptabelt at acceptere, at nogle bare kan undlade at betale, hvad loven egentlig kræver.

Det er vigtigt, at vi får gjort noget ved dette problem og får gennemført, at vi kræver, at folk betaler de ydelser, som de skal. For hvis ikke vi gør noget ved problemet, undergraver vi hele det offentlige system, og det vil bevirke, at også andre mennesker mister respekten og måske også vil begynde at slække lidt på kravene, hvis andre kan slippe godt fra det.

Så vi synes absolut i Venstre, at det er et vigtigt emne at beskæftige sig med, men vi vil gerne, at vi behandler det i det samlede forslag, som regeringen arbejder med, og som regeringen på et tidspunkt vil fremsætte, så vi får gjort op med dette problem på alle områder inden

[Eva Kjer Hansen]

for det offentlige system, for det er ikke det eneste område, hvor vi har problemer, men det gælder på alle betalinger inden for det offentlige system.

Vi kan starte med at opfordre kommunerne til at gøre en indsats for at få folk til at betale. De har faktisk allerede i dag nogle muligheder, og vi må opfordre kommunerne til at gribe fat i dem, ellers må vi tage det op i en samlet diskussion af, hvordan vi får folk til at opfylde lovene.

Hanne Thanning Jacobsen (SF):

Jeg vil gerne sige til forslagsstillerne fra Fremskridtspartiet, at siden Folketinget sidst, den 30. oktober 1990, behandlede et fuldstændig identisk forslag, er den gæld, der samlet er til det offentlige, altså de samlede offentlige tilgodehavender, steget med 1 mia. kr.

Derfor må forslagsstillerne undskylde mig, at jeg udtrykker min foragt over, at det netop er denne gruppe, som er så trængt i forvejen, man vælger at kaste sig over og sætte lys på ikke betaler. Jeg tror ikke et øjeblik på, at den manglende betaling fra kontanthjælpsmodtagernes side skyldes manglende vilje, men simpelt hen manglende evne på grund af de forhold, vi byder dem.

Det havde klædt partiet – men det ville selvfølgelig også på den anden side have overrasket mig – hvis man havde givet sig i lag med samtlige milliarder kroner, som det offentlige har til gode. Det ville jeg have respekteret.

At kaste sig over en gruppe, som er den økonomisk dårligst stillede gruppe, så deres børn ikke kan få de samme muligheder som andre børn, kan vi i SF selvfølgelig ikke støtte, og vi er lige så meget imod det i marts, som vi var det i oktober.

Bente Juncker (CD):

Centrum-Demokraterne kan heller ikke støtte dette forslag, men det betyder ikke, at der nu er frit slag for dem, der ikke vil betale deres skattegæld eller deres daginstitutionstakster m.v.

Når vi ikke kan støtte forslaget, er det, fordi det er gennemsyret af had til kontanthjælpsmodtagere. Det er så ulækkert et forslag, at vi næsten aldrig har set det før.

Hvorfor i alverden har Fremskridtspartiet lige kastet sig over kontanthjælpsmodtagere? Jeg vil gerne spørge Fremskridtspartiets ordfø-

rer: Har man fremsat et lignende forslag på skattesiden? Det er dér, pengene, rundt regnet 30 mia. kr., er at hente. Her er tingene trods alt begrænsede. Eller har man ikke overskud til i Fremskridtspartiets folketingsgruppe to fremsætte et, der rummer de 30 mia. kr.?

Det er også gennemsyret af, at man ikke ved, hvad en kontanthjælpsmodtager er. En kontanthjælpsmodtager er ikke et menneske, der går ledig i årevis, hvis man kan undgå det. Den typiske kontanthjælpsmodtager er efter de beregninger, vi fik fra forhenværende socialminister Aase Olesen, ledig i 3-6 måneder. Det gælder faktisk den typiske kontanthjælpsmodtager.

Så kan det godt være, at der måske i de måneder er et eller andet i familien, som gør, at man ikke lige kan betale. For hvad er rådighedsbeløbet typisk for en kontanthjælpsmodtager? Det er 1.700-1.800 kr. om måneden. Det er det, man har, også når man har børn. Det har vi også tal for fra Socialministeriet. Så kunne der måske ske en ting, som gør, at man ikke betaler sin daginstitution til tiden, og det behøver ikke at være af ond vilje, men det kan være af mangel på kontanter, at man er nødt til at sige stop dér.

Jeg vil gerne sige til Fremskridtspartiet, at jeg synes, man skal tage fat på de store ting først, for dette er et meget lille problem, og det er også en nyordning. Det var først sidste år, vi indførte, at kontanthjælpsmodtagere skulle betale for daginstitutionen. Hvad skete der på det tidspunkt? Der skete det, at man fik nogle flere socialpædagogiske fripladser og nogle flere halvtidspladser, fordi selv regeringen måtte erkende, at der var nogle, der var i en sådan situation, at de ikke kunne betale.

Jeg vil gerne gentage, at jeg synes, det er et utrolig ulækkert forslag gennemsyret af had til en gruppe, som ikke er nogen stationær gruppe for alles vedkommende, og man lægger denne gruppe totalt for had ved at fremsætte dette forslag.

Jeg vil gerne sige til Fremskridtspartiet, at jeg synes, det er fint, man får inddrevet nogle af disse restancer. Centrum-Demokraterne har også medvirket til i finansloven at indsætte forslag, hvorefter man kan inddrive restancer for 300-400 mio. kr. Jeg tror, regeringen sagde, at det kun kunne blive 200 mio. kr. Vi sagde, det må kunne gå op til ½ mia. kr., for når der er skattegæld i dette land på 30 mia. kr., som i øv-

[Bente Juncker]

rigt Fremskridtspartiet selv skriver i deres forslag, fatter jeg simpelt hen ikke, at man ikke tager fat dér og får kørt det i stilling frem for at fremsætte dette ulækre forslag mod kontanthjælpsmodtagere. Jeg mener, det er, fordi man ikke ved, hvad sådan en er for en.

Jeg vil gerne sige, at vi kan ikke stemme for det, men jeg vil gerne understrege, at det ikke er, fordi vi mener, at nu har kontanthjælpsmodtagere frit slag, for der er lavet en lov herinde, og den skal holdes. Det var godt nok et snævert flertal af Folketinget, der lavede den, men der er en lov, og så skal den holdes. Men vi tager fat på de overordnede problemer, og vi ser meget gerne snart forslagene fra regeringen, som skulle sikre, at vi fik nogle af disse restancer hjem på hele området.

Marianne Jelved (RV):

Jeg vil gerne indlede med at rose Fremskridtspartiet, ikke for forslaget, men for sproget i forslaget. Det er en helt ny tone at se et pænt dansk i et Fremskridtsforslag. Men om selve indholdet i forslaget må jeg sige, at Det Radikale Venstre overhovedet ikke kan medvirke.

Derimod er vi interesseret i at opfordre socialministeren til at prøve at undersøge forskellene i kommunerne, for der er vistnok kommuner, der har meget få problemer med restancer for børn i børneinstitutioner, mens der er andre kommuner, der har temmelig store restancer. Det kunne godt være, at nogle kommuner havde fundet en måde at undgå restancer på, som andre kunne lære af, og som vi måske også kunne have glæde af at kende til herinde i Folketinget.

Regeringen har sammen med finanslovsparterierne – det er CD, Kristeligt Folkeparti og Det Radikale Venstre – en post på finansloven, som CD's ordfører også henviste til, om yderligere initiativer vedrørende restanceinddrivelser generelt, og det så vi også gerne fremmet og vil gerne medvirke til.

Det, der er problemet med forslaget her, er, at det kun tager fat i et lillebitte område, en flig af det samlede problem. Det virker temmelig ubehageligt, at de mennesker, som vitterlig ikke har særlig mange penge til rådighed, skal have nogle særlige love for at inddrive restancer fra dem. Hvad med resten? Hvad skulle disse mennesker egentlig leve af, hvis det endelig viste

sig, at vi gennemførte forslaget? Hvis det er pædagogik, det handler om, og hvis det er det, Fremskridtspartiet vil, tror jeg, det er en anden vej, man skal gå, end den, der er lagt frem her.

Men generelt skal vi selvfølgelig have løst problemet med 30 mia. kr. i restancer til det offentlige, men det bidrager dette forslag ikke til og i hvert fald ikke med radikale stemmer.

Inger Stilling Pedersen (KRF):

Fremskridtspartiet har helt klart nogle intentioner om at få nogle penge hjem, som folk er pligtige til at betale ifølge lov. Det er helt klart, at de intentioner kan vi også være enige i.

Men hvis man går videre i forslaget og ser på, hvem det drejer sig om, så kan vi altså ikke lænere være med. Vi havde et forslag før. Jeg kunne sige det samme her: Hvem kommer til at betale prisen? Det gør børnene – børnene, som er ganske uskyldige i, hvad forældrene foretager sig.

Man kan så diskutere, om det er en rimelig måde bare at lade stå til, og det er der ingen af ordførerne der har sagt. Der er en lov, og den skal man prøve at få overholdt – det er alle enige i – men at lave en lov, som vil komme til at gå ud over børnene! Jamen, hvad skulle en enlig mor stille op med sit barn, hvis barnet blev smidt ud? Skulle det så gå på gaden, eller hvad skulle der ske med det?

Det er ikke så enkelt, som Fremskridtspartiet vil gøre det til, og derfor er jeg da også glad for, og det er da godt, at Folketinget helt klart har erkendt problemet, men er ganske uenig i fremgangsmåden. Kristeligt Folkeparti tilslutter sig dette og mener, at vi bør se på de familier og på børnene ud fra, at alle mennesker kan komme i vanskeligheder, også vi herinde, selv om vi måske ikke tror det, i en periode, hvor vi måske ikke kan klare det, vi skal klare.

Vi behøver ikke at sige ret meget mere, for forslaget vinder jo ikke tilslutning.

Socialministeren (Else Winther Andersen):

Der var et konkret spørgsmål til mig fra fru Marianne Jelved. Jeg vil gerne vedrørende en undersøgelse sige, at vi kan prøve at se på i udvalget, hvordan vi kan finde frem til de tal. Det kan være, vi har dem, ellers må vi se, hvordan vi løser det problem.

Tom Behnke (FP):

Hovedårsagen til dette beslutningsforslag er den stadig stigende gæld til det offentlige, et anliggende, som de fleste partier her i salen er bekymrede for, hvad vi også har hørt her i dag. Hvor ofte har vi ikke hørt f.eks. de socialistiske partier argumentere for det ene forslag efter det andet med, at alle skal betale deres del af skatten, og for forslag efter forslag for at få indført millimeterdemokrati på området. Det skuffer mig specielt at høre de socialistiske repræsentanter i dag, når de taler mod dette forslag, som netop går ud på, at enhver skal betale sin del. Det må da være i tråd med både Socialdemokratiets og SF's politik.

Det er ikke rimeligt, at arbejdsløse får tilbudt børnepasning, som principielt er et luksusgode, og så undlader at betale den i forvejen urimelig lave pris. Hvad er det for et incitament, vi giver befolkningen? Er det ikke tilfældet? Med den nuværende lovgivning kan det ikke betale sig for en bistandsklient at gå i arbejde. Når en bistandsklient går i arbejde, betyder det, at der pludselig kommer udgifter til transport, udvidet børnepasning, højere børnepasningssatser, indeholdelse i løn for restancer til det offentlige, manglende mulighed for i samme omfang at jage tilbudsvare osv. osv. Alt i alt betyder det, at det i mange tilfælde bedre kan betale sig at forblive arbejdsløs. Det er ikke rimeligt i et land, der har så dårlig en økonomi, som Danmark har.

Derfor fremsætter Fremskridtspartiet dette forslag som et skridt i den rigtige retning, hvor vi får slået fast, at hvis forældre, som udmærket selv kan passe deres børn, har børnene i institution, skal de også betale det, som det koster. Kan eller vil de ikke det, må de tage børnene hjem og selv passe dem.

Jeg vil gerne have lov til at takke for den opbakning, der trods alt har været for forslaget. Jeg synes, det har været nogle udmærkede argumenter, der har været fra tilhængerens side. Jeg forstår også, at man ønsker at afvente regeringens udspil. Det er vi også villige til og ser positivt frem til, at regeringen kommer med et udspil, men vil dog fastholde vores beslutningsforslag for ligesom at pace regeringen lidt frem i beslutningen.

Der kom nogle negative indvendinger. Centrum-Demokraterne og Det Radikale Venstre kom med nogle skarpe indvendinger. Centrum-

Demokraternes ordfører mente, det var et ulækkert forslag, at det er had til en bestemt gruppe. Til det er der kun at sige: Det er utrolig skuffende, at man ikke engang har læst dette forslag, før man går på talerstolen. Det synes jeg er utroligt. Forslaget taler ikke kun om kontanthjælpsmodtagere, det gælder alle, hvis man læser paragrafferne. Bl.a. står der i punkt 2:

»Såfremt ovennævnte ydelser ikke dækker en restance, skal der herudover kunne foretages indeholdelse i løn eller i kontanthjælp.«

Dermed skulle den være tilbagevist. Så vil jeg i øvrigt endnu en gang takke for de positive bemærkninger, der trods alt har været.

(Kort bemærkning).

Bente Juncker (CD):

Jeg vil gerne sige til Fremskridtspartiets ordfører, at når han går på talerstolen som ordfører for forslagsstillerne, bør han ikke bruge det billige argument, at ordførerne ikke har læst forslaget, for det har vi alle sammen. Det er rigtigt, at der står en samlet beregning, men de eksempler, der står i forslaget, er gennemsyret af en hetz mod kontanthjælpsmodtagere.

Det, der bringer mig herop, er såmænd ikke den småbemærkning, for det er der også andre partier der har benyttet sig af over for andre, så det er meget brugt herinde, men jeg synes, det ikke klæder Fremskridtspartiet. Jeg ved ikke, om jeg hørte rigtigt, at det var et luksusgode for kontanthjælpsmodtagere og for andre at have deres børn i daginstitution, underforstået at det skulle det selvfølgelig ikke være, eller sagt direkte, når de ikke havde betalt. Nej, det kan vi da være meget enige om, at folk skal betale; det er da selvfølgelig rigtigt. Det princip hylder jeg også, men jeg vil gerne spørge Fremskridtspartiets ordfører: Hvis folk har skattegæld, skal de så heller ikke på hospitalet?

Jeg savnede at få et svar på, om Fremskridtspartiet havde fremsat et forslag om at inddrive skattegælden på 30 mia. kr.

(Kort bemærkning).

Hanne Thanning Jacobsen (SF):

Som repræsentant for det socialistiske parti vil jeg gerne svare hr. Tom Behnke på hans spørgsmål. Folk skal selvfølgelig betale, hvis de kan. Derfor ser jeg i lighed med fru Bente Juncker frem til et forslag om inddrivelse af de

[Hanne Thanning Jacobsen]

32 mia. kr., som det offentlige har til gode hos dele af befolkningen.

(Kort bemærkning).

Tom Behnke (FP):

Når vi siger, at det er et luksusgode, er det, fordi vi mener og fortsat mener, at det er et luksusgode, at det offentlige stiller en mulighed til rådighed for, at man kan få passet sine børn, og specielt når man selv har mulighed for at passe sine børn. Det er naturligvis ikke så stort et luksusgode for de mennesker, som virkelig har et reelt behov for at få passet deres børn.

Med hensyn til om vi har fremsat forslag om inddrivelse af skattegælden, bliver jeg næsten svar skyldig, men jeg kan svare, at så vidt jeg husker, har vi ikke fremsat forslag i den retning, men det er der andre partier her i salen der har gjort. I den udstrækning det har været et forslag, som vi har kunnet tilslutte os, har vi også gjort det.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Forslagets overgang til anden (sidste) behandling vedtoges uden afstemning.

Første næstformand (Henning Rasmussen):

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til Socialudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

10) Første behandling af lovforslag nr. L 147:

Forslag til lov om individuel boligstøtte. (Boligsikring, boligydelse og lån til beboerindskud).
Af boligministeren (Svend Erik Hovmand).
(Fremsat 19/2 91).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Lissa Mathiasen (S):

Jeg vil godt starte med på Socialdemokratiets vegne at udtrykke min glæde over, at vi nu

endelig får taget fat på vores længe nærede ønske om en forenkling af boligstøttereglerne. Der er ingen tvivl om, at det såvel for den enkelte borger som for administrationerne ude i kommunerne har været totalt håbløst at finde ud af de gældende regler. Det er ikke alene dyrt, det, vi har set, men har også i forhold til den enkelte støttemodtager været ganske uholdbart, ligesom vi vel nok må erkende, at det er nedbrydende for enhver lovgivning, at den er så kompliceret, at man ikke har skygge af chance for at forstå den.

At vi som parti klart må vedstå, at vi har haft et vist medansvar for det uforståelige klude-tæppe, vi har fået skabt, erkender vi gerne, fordi vi i forsvaret for boligstøttemodtagerne har medvirket til mange løsninger, der skulle afbøde de værste virkninger af andre forslag, men jeg vil godt klart slå fast, at Socialdemokratiet ønsker en mere forståelig boligstøttelov. Vi håber, at det kan lade sig gøre. Vi håber, at et flertal og ikke mindst regeringen vil medvirke til at finde gode, forståelige og gerne holdbare løsninger. Jeg skal ikke skjule, at det for os er vigtigt, at man så derefter vil lade boligstøtte-loven være i fred i en årrække. Det synes jeg at vi skylder brugerne. Dermed også være sagt, at vi gerne havde set, at såvel det, der er nævnt i bemærkningerne, punkt 14, om samspilsløsningen – der bevirker, at man i tilfælde af en lille indkomstforøgelse ikke får indvirkningen med det samme på boligstøtten – som det i nr. 18 og 19 vedrørende byfornyelsesboligsikringen havde været indeholdt i ministerens udspil, ud fra at vi kunne få gjort arbejdet færdigt og derefter få skabt den tiltrængte ro på området. Jeg håber, at boligministeren vil lytte intenst til disse bemærkninger.

Derudover vil jeg gerne knytte nogle få bemærkninger til nogle konkrete punkter, men i erkendelse dels af det komplicerede i de enkelte dele, det tror jeg ikke vi på nogen måde kan tale os fra, dels taletiden tror jeg, at det vil være nyttigt kun her at nævne punkterne for så under udvalgsarbejdet nærmere at se på de enkelte områder. Det tror jeg også at vi skylder os selv, hvis vi skal komme godt fra dette arbejde.

Det drejer sig om forslaget til overgangsløsning, hvor der er en relativt kort periode, ikke mindst når vi ser på, at det er personer, som i hvert fald for nogles vedkommende mister ret store beløb. Tilsvarende gælder, når vi taler om